

Violența asupra femeilor exista la noi acasă! Violența asupra femeilor nu e subiect de PR! Semnarea, ratificarea și implementarea de urgență a Convenției de la Istanbul este o datorie a statului român către cetățenele sale/femei!

În luna mai 2011, Consiliul Europei a deschis spre semnare și ratificare tuturor statelor membre un document esențial pentru combaterea violenței împotriva femeilor. Convenția de la Istanbul sau *Convenția Internațională pentru Combaterea Violenței împotriva Femeii și a Violenței Domestice* stabilește că tolerarea și nepedepsirea unor acte de violență împotriva femeilor precum violul, violența domestică, hărțuirea sexuală, căsătoriile forțate sau sterilizarea forțată constituie **încălări ale drepturilor omului și forme de discriminare** pe criteriul de gen. **Femeile au dreptul de a trăi în siguranță atât în spațiul public cât și în cel privat, pe stradă sau la serviciu, cât și acasă.**

Deși România a participat la negocierile intermediare privind textul final al Convenției, autoritățile în drept amână nejustificat și nepermis de mult semnarea documentului. De doi ani și jumătate autoritățile vădesc neglijență, dezinteres și lipsă de responsabilitate față de viețile femeilor din România. Această stare de fapt trebuie să ia sfârșit prin **semnarea și ratificarea Convenției precum și prin implementarea de urgență a prevederilor documentului.**

Convenția de la Istanbul face parte din eforturile depuse pentru eliminarea violenței împotriva femeilor, în ultima vreme, un subiect de interes pentru comunitatea internațională. Un număr de documente programatice precum concluziile Comisiei ONU privind Statutul Femeilor din sesiunea 2012, Directive UE privind Ordinul de Protecție European sau cea privind Standarde minime privind drepturile și serviciile datorate victimelor unor infracțiuni, subliniază ca **prioritate internațională reducerea și eliminarea fenomenului de violență împotriva femeilor.** În relații diplomatice, România pare să sprijine acest efort, se alătură demersurilor internaționale și chiar contribuie financiar la eforturile agenției ONU Femei. Poziția diplomatică este admirabilă, subiect bun de PR de țară, dar care din păcate, maschează inacțiunea, deresponsabilizarea și austeritatea din plan național. Violența împotriva femeilor, violența domestică, egalitatea de gen nu sunt zone de interes pentru guvern – (vezi desființarea Agenției pentru Egalitate de Șanse între Femei și Bărbați din Ministerul Muncii, tăierile bugetare pentru Ministerul Muncii, lipsa unei structuri instituționale care să se ocupe în mod direct de combaterea violenței împotriva femeilor, lipsa unor fonduri specifice pentru servicii pentru femei victime ale violenței).

Mesajul nostru este simplu – violența împotriva femeilor nu e subiect de PR, nici de diplomație ci un fapt cotidian din viața multor femei, un fenomen social larg răspândit și pentru care autoritățile în drept trebuie să construiască structuri funcționale pentru prevenirea violenței și protecția victimelor. Promisiunile statului privind soarta femeilor trebuie să înceapă de acasă, iar ratificarea și implementarea Convenției de la Istanbul e un prim pas în această direcție.

Convenția de la Istanbul stabilește câteva principii de acțiune imediată în ceea ce privește stoparea violenței domestice, a violurilor sau a faptelor de hărțuire. Toate aceste fapte sunt infracțiuni iar autoritățile sunt responsabile să investigheze faptele, să protejeze victimele și să pedepsească agresorii cât mai rapid (Articolul 5). Convenția interzice apelul la remedii de justiție alternativă (precum

medierea) pentru autorii faptelor de violență împotriva femeilor (Capitolul 48). Natura ciclică și repetitivă a unor astfel de fapte precum și riscul de violență pe care îl prezintă agresorii nu poate fi minimizat prin remedii financiare sau de orice altă natură. **Medierea în cazuri de violență împotriva femeii precum viol sau agresiune fizică trebuie deci să dispară din prevederile noului Cod Penal ce urmează să intre în vigoare la 1 Februarie 2014!**

Statele datorează victimelor violenței împotriva femeilor acces la justiție, protecție și acces la servicii generale și specializate de suport și recuperare. **Femeile victime ale unor acte de violență au nevoie de protecție imediată, inclusiv prin măsuri legale ca ordinul de protecție, trebuie să beneficieze de asistență juridică gratuită, precum și de servicii de consiliere și terapie sau cazare în spații sigure.** Aceste servicii specializate trebuie să funcționeze conform unor standarde centrate pe drepturile și interesele victimei, cu personal educat în problematica violenței de gen și, *mai ales*, cu sprijin financiar de la autorități centrale. Reamintim aici recomandările Adunării Parlamentare a Consiliului Europei 1817/2007 privind alocări de la bugetele de stat pentru servicii către victimele violentei împotriva femeii în sumă minimă de 1 Euro/per locuitor. **Chiar și în condiții de austeritate, autoritățile centrale trebuie să găsească resurse pentru a depăși realitatea de 0 Euro/locuitor pentru ajutorul femeilor agresate.**

Convenția de la Istanbul recunoaște rolul important al organizațiilor pentru drepturile femeilor, rol major în oferirea serviciilor pentru victime cât și în campaniile de conștientizare a publicului și autorităților asupra violenței împotriva femeilor. **Considerăm că în România organizațiile pentru drepturile femeilor sunt un partener indispensabil din orice consultări, elaborări de politici publice sau măsuri instituționale privind violența împotriva femeilor și autoritățile trebuie să țină seama de experiența de lucru a acestora!**